

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡ. 1852.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

ΦΥΛΛ. 60.

Η ΕΥΡΕΣΙΣ ΤΟΥ 23 ΑΡΙΘΜΟΥ. (*)

(*Ἴδε Παρθώρας Φυλλάδ. Η'.*)

Α'.

—ο—

Ὅτε πρὸ δύο περίπου καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν ἐδημοσί-
ευσα τὰ ἐξ αἰτίας τοῦ 23 ἀριθμοῦ παθήματά μου,
πολλοὶ μὲν κύριοι ἀνεκχέχασαν διὰ τὴν ἀξίαν ἱππό-
των, ὡς ἔλεγον, σταθερότητά μου, πολλὰ δὲ κυρίαι
φιλικήτιμονες, (καὶ ποία δὲν εἶναι τοιαύτη;) τισὶν
τὴν ἡσθάνθησαν συμπάθειαν πρὸς τὰ δεινὰ μου, ὥστ'
ἐζήτησαν ἀμιλλώμεναι νὰ ἐνοικιῶσιν οἰκίας, (εἰς
Παρισίους ἐννοῶ,) ὑπὸ τὸν 23 ἀριθμὸν, καὶ νὰ κα-
τοικήσωσιν εἰς αὐτάς, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι ἴσως τις ἐξ αὐ-
τῶν, χαρκκτῆρας ἔχουσα παραπλησίους τῶν τῆς ἀ-
γνώστου μου, κατορθώσει νὰ ἀναπληρώσῃ αὐτήν, καὶ
νὰ θεραπεύσῃ τὸν εἰκοστοτρίτατον πυρετόν μου, ὡς
τὸν ὠνόμασεν ὁ φίλος μου. Καὶ τοὺς μὲν πρώτους
διαβεβαίω, ὅτι δὲν ἐλύπησαν διόλου τὴν φιλαυτίαν
μου οἱ κηγχασμοί των, διότι πρὸ πολλοῦ ἔμαθα ὅτι
ἡ σταθερότης, ὅχι μόνον εἶναι σπάνιον φαινόμενον σή-
μερον, ἀλλὰ καὶ μυκτηρίζεται ὅταν φανῇ. Ποσάκις
ἐκοιμήθην ἀφ' ἐσπέρας πιστεύων ὅτι ὁ δεινὰ γερούσια-
στής, ἢ ὁ δεινὰ βουλευτής ἢ ὑπουργὸς εἶναι ὡπλι-
σμένος μὲ σταθερότητα τὴν ὁποίαν οὐδ' αὐτὴ τοῦ

Σαμφῶνος ἡ δύναμις ἴσχυε νὰ κλονήσῃ, καὶ ὁμῶς, ὅ-
ταν ἐξύπνησα τὸ πρωί, τὸν εὐρηκα χαῖνον καὶ χαλα-
ρόν, ὡς ἂν ἐξύρισεν ἡ Δαλιδὰ τοὺς ἐπτά βοστρύχους
τῆς κεφαλῆς του, ἢ καὶ καταδιώκοντα ἀκαθέκτως
ὅ,τι χθὲς ὑπερασπίσθη μ' ἐνθουσιασμόν φλογερώτα-
τον! Πρὸς δὲ τὰς κυρίας τί νὰ εἶπω; νὰ ὁμολογήσω
χάριτας διὰ τὰ φιλάνθρωπα σπλάγχνα των; νὰ πε-
ριγράψω πόσον κατένυξε τὴν καρδίαν μου ἡ ἀπειρος
γενναιότης των; νὰ φανερώσω ὁποίαν θλίψιν αἰσθάνο-
μαι μὴ δυνάμενος νὰ δώσω πρὸς αὐτάς καὶ ἐμπρά-
κτως δείγματα τῆς ἄκρας εὐγνωμοσύνης μου; Τὰ λό-
για εἶναι πτερόεντα, πετώσιν ὡς αἱ εἰδήσεις τοῦ ἡλε-
κτρικοῦ τηλεγράφου· δὲν τὰ ὑπολήπτεται οὐδ' ἐκεῖ-
νος ὅστις τὰ λέγει, καὶ εἰς ἐπίσκημα ἐὰν μεταβλη-
θῶσι πρακτικὰ· τὸ σημαντικὸν εἶναι τὸ ἐμπράκτως·
διὰ τοῦτο καὶ μόνον μαίνεται ὁ κόσμος ὅλος σήμερον.

Καθὼς ἡ Καλυψὼ δὲν ἐδύνάτο νὰ παρηγορηθῇ διὰ
τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ὀδυσσεύος οὕτω καὶ ἐν ἐδύ-
νάμην νὰ παρηγορηθῶ διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν αἰώνιων
κόπων μου. Δὲν ἔτρωγα, δὲν ἔπινα, δὲν ἐκοιμώμην,
καὶ αἰνῶς εἶχα τὸν νοῦν εἰς τὸν ἐπικατάρτατον
ἐκείνον ἀριθμὸν, ὡς ἄλλος ἀποχειροβίωτος συγγραφεὺς,
ὅστις, ζητῶν νὰ ἐφεύρῃ πόρον ζωῆς ἐν μέσῳ κοινο-
νίας ἀπειροκάλου, συγκεντρώνει ὅλας τὰς διανοητικὰς
του δυνάμεις ὅχι εἰς τὸ πῶς καὶ τί νὰ συγγράψῃ,
ἀλλ' εἰς τὸ πῶς νὰ κερδήσῃ ἄρτον. Καὶ ἐνῶ ἤμην
ἄλλοτε εὐρωστός, ξανθοκόμης, ἀνθηρός, καὶ, ὡς τού-
λάχιστον ἡζίου ἀριθμός τις ὅχι εὐκαταφρόνητος κυ-
ριῶν, εὐμορφος, καὶ προσηνής, καὶ φιλόκομπος, ἔγεινα
ἰσχνὸς καὶ χλωμὸς, ἡ κῆμη μου ἐλευκάνθη πρόωρα,

(*) Ἡ συνέχεια τῆς Γαλατείας θέλει δημοσιευθῇ διὰ τοῦ
πρᾶξου φυλλάδιου.

τὸ πλατὺ μέτωπόν μου ἐπεδείκνυε τινὰς ρυτίδας, καὶ ὅλος κατήντησα σύνους, σιωπηλὸς καὶ ἀπείριστος. Ἡ φαντασία μου ἐσθῆσθη. ἡ μνήμη μου δὲν ἐσώζε ζωνρότητα εἰμὴ διὰ τὸν ὀλεθριὸν ἀριθμὸν, καὶ ἡ ὕψια μου θὰ προσεβάλλετο ἀνεπανορθώτως, ἐάν, κατ' ἐπίμονον προτροπὴν τοῦ φίλου μου, δὲν ἀπερᾶσαιζα νὰ μεταβῶ εἰς Ἀθήνας, ὅπου, κατὰ τὰς διαδεδομένους αἰσθήσεις, οἱ οἰκίαι δὲν εἶχον ἀριθμούς, καὶ ἐπομένως δὲν θὰ ἐδιαζόμεν νὰ τήκωμαι χάσκων πρὸ αὐτῶν αἰωνίως.

Ὁ φίλος μου μ' ἐπρότρεπε, πρὸς πλειοτέραν τῆς μελαγχολίας μου διασκεδάσειν, νὰ διαβῶ τὴν Ἑλβετίαν, τὴν Βιέννην, καὶ μέρος τῆς ὠραίας ἀλλ' ἀτυχούς Ἰταλίας, καὶ ἐκείθεν ν' ἀπέλθω εἰς τὴν βασιλεύουσαν τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλ' ἐνθυμούμενος τὸ ἀπὸ Λούγδουνον εἰς Παρισίους ταξιδιόν μου, καθ' ὃ ἐγνώρισα τὴν κυρίαν τοῦ ἀριθμοῦ μου, καὶ τρεφόμενος ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα, ὡς τρέπονται ὅλοι τῶν βροτῶν οἱ κενοί, τοῦ νὰ τὴν ἀπκντήσω ἐκ νέου, ἐπρότιμησα τὴν πρώτην ὁδόν. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ, ἀποχαιρετίσας ὅλους τοὺς 23 ἀριθμούς τῆς ἀπερᾶντου μητροπόλεως τῆς Γαλλίας, ἐπέβην εἰς ἁμαξάν, καὶ διαβάς δι' Ἀβαλόνης, ἀνεζήτησα ὑπὸ τὰς περικόμφους δειροστοιχίας τῆς τὴν ἀρχαίαν συνοδοιπόρον μου. Ποσάκις καὶ ἐκεῖ, καὶ εἰς Λούγδουνον, καὶ εἰς Μασσαλίαν, κατεδίωξα ὡς μαινόμενος κυρίως αἰτίνες ὁμοιάζον ὀπισθεν ἐκείνην! Ποσάκις καὶ εἰς τὰς τρεῖς ταύτας πόλεις ἐκρουσα τὰς πύλας τῶν οἰκιῶν ἐφ' ὧν ἐστίλθεν ὁ περισπούδαστος ἀριθμός! Ποσάκις τὴν νύκτα, ἀποκαρμένως ἐντὸς τῆς ἁμάξης, ἐσκίρτησα ὄνειροπολῶν τρισμὸν ἐσθῆτος μεταξωτῆς, καὶ λευκὴν χεῖρα, καὶ μανδύαν, καὶ κρήδεμνον! Καταβεβλημένος ἀπὸ ἀθυμίας ἀνεχώρησα τέλος πάντων ἐκ Μασσαλίας. Τούλάχιστον, εἶπα κατ' ἐμαυτὸν ἅμα ἐμβὰς εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, δὲν θ' ἀναρρίπιζην πλέον τὴν φλόγα τῆς καρδίας μου ἢ θεᾶ τοῦ 23 ἀριθμοῦ. Ἀλλὰ φαντάσθητε τὴν ἐκπληξίν μου ὅτε, καταβάς εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν περὶ τὴν ὁποίαν κεῖνται οἱ κοιτωνίσκοι τῶν ἐπιβατῶν, ἶδα ὅτι ὅλοι ἔφεραν ἀριθμούς, καὶ ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ 23! Κατεδιωκόμεν λοιπὸν ἀπὸ ἑρινύας ἀδυσωπότης, καὶ ἦτο πεπρωμένον νὰ κατατρώγῃ τὴν καρδίαν μου, ὡς ὁ ἀετὸς τὸ ἦπαρ τοῦ Προμηθέως, ὁ στυγερὸς αὐτὸς ἀριθμός;

Ἀποταθείς ἀμέσως πρὸς τὸν συνοδευόντά με ὑπῆρέτην τοῦ ἀτμοπλοίου, ἐζήτησα νὰ μὲ παραχωρήσῃ τὸν κοιτωνίσκον ἐκεῖνον· ἀλλ' αὐτὸς μὲ ἀπεκρίθη ὅτι κυρία τις, ἐλθοῦσα πρὸ μικροῦ, παρεκάλεσε νὰ δοθῇ πρὸς αὐτὴν κοιτὼν ἰδιαίτερος, καὶ ὅτι εἶχεν ἤδη ἐγκατασταθῇ εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐπεθύμουν.

— Κυρία! ἀνέκραξα.

— Μάλιστα, κύριε· διὰ τί ἀπορεῖτε; μήπως καὶ αἱ κυρίαι δὲν ταξιδεύουν;

— Ἀλλὰ, διὰ τί δὲν κατέλυσεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν γυναικῶν;

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ γλωσσοκόπος Γάλλος μου χαίρων διότι ἔδωκα πρὸς αὐτὸν ἀφορμὴν νὰ ἐξασκήσῃ τὴν εὐστροφὴν γλώσσάν του, πᾶσχει, ὡς μὲ εἶπεν, ἀπὸ νευρικῆς, αἰσθανομένη ποτὲ μὲν ἀνησυχίαν σποδρὰν ὁμοιάζουσαν ἀνησυχίαν ἡθικὴν, ποτὲ δὲ χαύνω-

σιν ἀπερίγραπτον, βοῶν εἰς τὰ αὐτὰ ὁμοίαν μὲ μουσικὴν Περσικὴν, ἀηδίαν φαγητῶν καὶ καύσιμον τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ διὰ νὰ μὴν ἐνοχλῇ τοὺς ἄλλους, ἐζήτησε κοιτῶνα ἰδιαίτερον.

Ὅστις τῶν ἀναγνωστῶν ἠσθάνθη ποτὲ ἐρώσαν τὴν καρδίαν του θὰ ἐνθυμεῖται βεβαίως ὅτι, ὅσω ἀσθενὴς καὶ ἂν ἦτο ἡ μνήμη του, διατήρησεν ἀκριδῶς καὶ τὰς παραμικροτέρας λέξεις ὅσας ποτὲ ἐπρόφερον τὰ χεῖλη τῆς ἐρωμένης του, καὶ ἂν ἀκόμη ὁμοιάζαν τὰ τῆς γαληνοτάτης αὐτοκρατείας Σουλῶς. Ἀς φαντάσθῃ λοιπὸν ὁ εὐχίσθητος αὐτὸς ἀναγνώστης ὁποῖος σεισμός συνετάρξαε τὰ θεμέλια αὐτὰ τῆς καρδίας μου, ὅταν ἤκουσα προφερομένης ἀπὸ τὸν ὑπῆρέτην τὰς ἰδίαις ἀπαρallάκτως λέξεις, τὰς ὁποίας εἶχε μεταχειρισθῇ ἄλλοτε καὶ ἡ ὠρχία μου περιγράφουσα μὲ τὴν ἀθῆναιάν της. Ἐδυνάμην ἄρα ν' ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ μακάριος ἐκεῖνος κοιτῶν περιεῖχε τὸν θεσσαυρὸν τῶν ὁποῖων μετὰ τοσούτων κόπων καὶ μόχθων ἀνεζήτησα ἕως τότε; Πεποιθήσιν ἄρα συλλαβὸν περὶ τοῦτου ἀκράδαντον, κατεσκηνώσα ἀμέσως εἰς τὸν ἀκέναντι θάλαμον, καὶ ἤρχισα νὰ προετοιμάζω ἐμαυτὸν διὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναγνωρίσεως, προσπαθῶν νὰ δώσω τόνον εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἡ μελαγχολία μου μὲ κατέλιπεν ἐν ἀκαρεῖ, εἰς τὰς πρὸ πολλοῦ ὥχρας παρειάς μου ἀνέβλαστος μικρὸν ἐρύθημα, καὶ ὅλος ἐγείνα ζωνρότερος. Σταθεῖς κατέναντι τοῦ κατόπτρου ἐκτένισα τὴν κόμην, ἐρρύθμισα τὸν ἐπενδυτήν, ἔδισα ἐπὶ τὸ κομψότερον τὸν λαιμοδέτην μου, ῥίπτων ἐν τοσούτῃ διὰ τοῦ δικτυωτοῦ παραθύρου μου πρὸς τὸν εἰκοστὸν τρίτον κοιτῶνα τὰ πρὶν μὲν νεκρά νῦν δὲ πύρινα βλέμματα μου. Λαβὼν μετὰ ταῦτα βιβλίον ἐξῆλθα, καὶ καθήσας παρὰ τὴν τράπεζαν ἐπροσποιούμην ὅτι ἀνέγινωσκαι. Τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας, ἐξ ὧν ἐκάστη μ' ἐφαίνετο αἰὼν ὁλόκληρος, ἐπερίμεινα· ἀλλ' ὁ κοιτῶν δὲν ἠνοίγετο, οὐδὲ κἂν κρότον ἤκουα ἐντὸς αὐτοῦ· ἡ δὲ ἀνυπομονησία μου εἶχε φθάσει εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ὅτε ὑπῆρέτης τις προσελθὼν μὲ παρεκάλεσε νὰ παραμείνω διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὸ γεῦμα. Ἡ ὠρχία μου λοιπὸν θὰ ἐξέρχετο τέλος πάντων. Ἀναπτεινωθεὶς τὰς ἐλπίδας ἐκαλλωπίσθην ἐκ νέου, ἐκάθησα εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ δὲν ἔπαυα ἀναζητῶν μεταξὺ τῶν θηλέων συνδαιτυμόνων τὴν κάτοικον τοῦ 23 ἀριθμοῦ. Ἰδοὺ ὅτι μία θέσιζέμενε κενή, καὶ, ὡς ἐπέισθην δυστυχῶς μετ' ὀλίγον, ἐμελλε νὰ μείνῃ καὶ μέχρι τέλους· διότι ἡ ὑπῆρέτης τοῦ πλοίου, ἐλθοῦσα δις καὶ τρίς, ἐλαβεν ἐκ τῶν φαγητῶν, καὶ ἡμιανούϊζα τὴν θύραν τῆς ἀσθενοῦς τὰ ἔδωκεν εἰς αὐτήν. Καὶ ἰδοὺ πρὸς τὸ μαρτύριον τοῦ Προμηθέως προσετέθη καὶ τὸ τοῦ Ταντάλου, διότι ἔχων τὸ ὕδωρ πρὸ ὀφθαλμῶν, οὐδὲ κἂν νὰ τὸ ἐγγίσω ἐδυνάμην!

— Δὲν τρώγετε, κύριε, μὲ εἶπεν ὁ ἐκ δεξιῶν γείτων μου, νέος Ἕλλην, υἱὸς προύχοντος νησιώτου, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του εἶχε στείλει πρὸ τεσσάρων ἐτῶν εἰς Παρισίους δαπάναις ἀδράκεις διὰ ν' αὐξήσῃ τὸν πλοῦτον τῶν γνώσεών του, ἀλλ' ὅστις ἐνόμισε προτιμότερον νὰ κενώσῃ καὶ αὐτὸν τὸν τοῦ πατρικοῦ βαλαντίου εἰς τὰ θέατρα, τὰ σκιραφεῖα, καὶ ἄλλα ὅχι τόσον ἐμμουσα καταγώγια· εἰσθε πολλὰ ἀφρημένοι-

— Ἀφρημένος! ἐπανελάβα' ἐξ ἐναντίας εἶμαι ἅλος συγκεκριμένος. Ἴδου αἱ χεῖρές μου, ἰδού οἱ πόδες μου, ἰδού ἡ κεφαλὴ μου με' ὅλα τῆς τὰ παρεπόμενα' ἐκτός μόνον ἂν εἰσθ' ἐκ τῆς αἰρέσεως τῶν ὑπέρωνιστῶν.

Ἀλλ' ὁ γείτων μου μειδιάσας ὑπεροπτικῶς, διὰ τὴν ἀμάθειάν μου βεβαίως, ἀπεκρίθη·

— Πῶς φαίνεται ὅτι λείπετε πολὺν καιρὸν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἥ ὅτι δὲν ὑπῆγετε ποτὲ εἰς αὐτήν! Δὲν σὰς ὠμίλησα περὶ φιλοσοφίας ὥστε νὰ μὲ λέγατε ὅτι εἰσθε συγκεκριμένος, ἀλλ' ὅτι, ἂν κ' ἐκαθίσεστε εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ φάγητε, δὲν ἔχετε τὸν νοῦν σας εἰς τὸ φαγητόν, ἀλλὰ πλανᾶσθε μακρὰν αὐτοῦ· εἰσθε, δηλαδὴ, *distract*.

— Καὶ τὸ *distract*, θὰ εἰπῇ ἀφρημένος;

— Ἀπαράλλακτα ὡς τὸ ἀτμόπλοιον ἐφ' οὗ τρώμεν ταύτην τὴν στιγμὴν ἀνήκει εἰς τὴν Ἑταιρίαν τῶν δημοσίων ἀμαζῶν.

— Ποίαν; ἡρώτησα κατεσπευσμένως.

— Τῶν δημοσίων ἀμαζῶν;

— Ποίων δημοσίων ἀμαζῶν.

— *Des Messageries Nationales*.

— Καὶ τὰς *Messageries Nationales*, τὰς μεταφράζετε δημοσίας ἀμαζῶς;

— Δὲν τὰς μεταφράζω ἐγὼ, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῶν ἑσωτερικῶν ὑπουργείων.

— Θαυμάζω! εἶπα, τὴν σοφίαν τοῦ ὑπουργείου καὶ γέλως οἴκτου ἤρχιζε νὰ διαστελλῇ τὰ χεῖλη μου, ὅταν ἰδὼ ἀνοιχθεῖσαν ἐκ νέου τὴν θύραν τοῦ ἀπέναντί μου κοιτῶνος, καὶ πόδα μικρὸν καὶ εὐκνημον ἐκτεινόμενον ἐξω τῆς κλίνης, καὶ περιτυλιγμένον μὲ κάλτην μαλλωτὴν. Οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολίαν ἔτι ἐκείνη ἦτο ἡ φιλότιμη συνοδοιπόρος μου.

Εὐτυχῶς ὁ γείτων μου νομίσας, με' ἡττηθέντα καὶ διὰ τοῦτο σιωπήσαντα, με' ἀρῆκε ν' ἀλλοφρονήσω καὶ πάλιν μέχρι τέλους τοῦ γεύματος.

Ἐξ ἡμέρας διήρκεσαν ὁ μεταξὺ Μασσαλίας καὶ Πειραιῶς πλοῦς, καὶ σὰς βεβαίως ὅτι ἐξ ὁλοκλήρων αἰώνων μαρτύριον ἐδοκίμασα. Κατεπλεύσαμεν καὶ εἰς Λιθόρνον, καὶ εἰς Τραϊνούπολιν, (*Civita Vecchia*) καὶ εἰς Νεάπολιν, καὶ εἰς Μεσσήνην, καὶ εἰς Μαλίτην, καὶ ἐνθ' οἱ συμπλωτῆρές μου ὅλοι ἀπέβαιναν χάριν ἀναψυχῆς, ἐγὼ μόνος ἔμεινα εἰς τὸ πλοῖον προσδοκῶν τὴν ἐξοδὸν τῆς κατοίκου τοῦ 23 ἀριθμοῦ, ἡ ὁποία ὁμῶς δὲν ἐξήρχετο. Οἱ ὀφθαλμοί μου, προσηλωμένοι ἀδιακόπως εἰς τὴν θύραν τῆς, εἶχαν σχεδὸν ἀπολιθωθῇ.

Ἀλλὰ τοὺς κόπους μου ἐμελλε τέλος πάντων νὰ στέψῃ ἀμαράντινος τῆς ἐπιτυχίας στέφανος! Εἶχ' ἀποφασίσει ν' ἀκολουθήσω ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ τὴν ἀφανῇ συνοδοιπόρον μου, ὅταν ἤκουσα τὴν ὑπηρετίδα λέγουσαν ὅτι ἐμελλε ν' ἀποβῇ εἰς Πειραιᾶ. Ἡτοιμάσθην λοιπόν, καὶ με' καρδίαν πάλλουσαν, καὶ με' γόνατα τρέμοντα ἀνέμεινα τὴν ἐμφάνισίν τῆς.

Ἐξῆλθε τέλος πάντων! Μόλις ἰδὼ τὸν ἕνα τῶν ποδῶν τῆς ὑπερβάντα τὸ κατώφλιον, καὶ διασκελισθεὶς ἡρακλείως τὴν τράπεζαν ἐπεσα γονυπετής ἐμπροσθέν τῆς. Καὶ ἀρπάσας τὴν χεῖρά τῆς τὴν κατε-

φίλουν, καὶ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ ὀλοφυρμαὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ στήθος μου.

— Τί τρέχει; ἀνέκραξε γαλλιστί καὶ ὅλως ἑντρομος ὑπὸ τὸ πολὺπτυχον κρηδεμνὸν τῆς ἡ προσφιλεῖς συνεπιβάτης μου.

— Τί τρέχει; ἐπανελάβα σφίγγων καὶ κατασπαζόμενος τὴν περιχαρῶμένην με' χεῖρίδα βαθύμαλλον χεῖρά τῆς, τί τρέχει ἐρωτᾷτε; τρέχω ἐγὼ πρὸ χρόνων κατόπιν τοῦ κατηραμένου 23 ἀριθμοῦ, κατόπιν σας, φιλότιμη μου κυρία, ἡ ὁποία ἐγίνεστε αἰτία ν' αὐξήσουν αἱ ἡμικρανίαι μου, νὰ κοπῇ ὅλως διόλου ἡ ὁρεξίς μου, ν' ἀτονίσουν ἐτι μᾶλλον τὰ νεῦρά μου, νὰ καταντήσουν εἰς τὸν ἐσχατον βαθμὸν αἱ δυσπ. . .

— Τί λέγετε, κύριε! ἀνέκραξε διακόψασά με' ἐγὼ ἡ αἰτία ὅλων αὐτῶν τῶν δεινῶν παθημάτων σας! καὶ διὰ τί;

Εἶπε καὶ ἀνεστήκωσεν τὸ κρηδεμνὸν τῆς.

Καὶ ὡς ἐκβεβαρυνόμενος ἀνύψωσα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸ περιπόθητον πρόσωπόν τῆς, καὶ τὴν ἠτένισα, καὶ ἀρεῖς φωνὴν ἀπαλπισίας, ἐπεσα ὡς νεκρὸς κατὰ γῆς . . .

Β.

Κυλιόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης μου, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀνατολῆς, τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης, ἔφαρον ἡλιθίως πανταχοῦ τὸν νοῦν καὶ τὰ βλέμματα, καὶ συγκεκριμένως ἀνεπόλουν εἰς τὴν μνήμην τὸ συμβάν τῆς παρελθούσης· μ' ἐφαίνετο ὅτι ὠνευρευόμην. Ἡ καρδία μου δὲν ἠθέλεν εἰσεῖν νὰ πεισθῇ ὅτι ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἰδὼν χθὲς οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἀπὸ τὸν εὐκνημον πόδα καὶ τὴν μαλλωτὴν κάλτην εἶχα ἐκλάβει ὡς τὴν ἀρχαίαν συνοδοιπόρον μου, ἦτο γραῖα, νωδὸς, φαλακρὰ, βλοσυρῶπις, γρουπὴ, στρυφναπρόσωπος, εἰς ἕνα λόγον ἄλλη Γοργὼ ἢ Μέδουσα.

Τρεῖς ἡμέρας ἔμεινα κλινήρης, καὶ ἐντὸς τοῦ διαστήματος τούτου κατέρθωσα νὰ λάβω ἡρωϊκὴν τινα ἀπόφασιν. Οἱ ἀγῶνές μου, εἶπα κατ' ἐμαυτὸν, ἀπέβησαν μέχρι τοῦδε μάταιοι, καὶ ἡ ὑγεία μου κατεστράφη. Πρέπει τάχα νὰ ἐξακολουθῶ νὰ τρέχω ὡς ἱζίων κατόπιν σκιᾶς; διότι, τί ἄλλο εἶναι παρά σκιά, γυνὴ τὴν ὁποίαν μόλις ἰδὼ, τῆς ὁποίας ἀγνοῶ καὶ τὸ ὄνομα, καὶ τὴν πατρίδα, καὶ τὴν κατάστασιν; Ἴδου, ἔφθασα εἰς τόπον μὴ ἔχοντα ἀριθμούς, καὶ ἐπομένως ἀνικανοῦντα νὰ με' δώσῃ ἀφορμὰς λυπηρᾶς ἀναμνήσεως. Ἀς μείνω εἰς αὐτόν, καὶ μιμούμενος τὸ παράδειγμα τῶν νομοθετῶν του, ἄς ἐπιδοθῶ εἰς ἀνεύρεσιν καὶ εἰς συνδυασμὸν ἄλλων ἀριθμῶν ὀλιγώτερον θεωρητικῶν τοῦ 23.

Ἡ ἀπόφασις αὕτῃ ἤρκεσε μόνῃ νὰ μ' ἐπαναδώσῃ τὰς σωματικὰς μου δυνάμεις, καὶ, ἰδού ἐγὼ ἐνδυθεὶς, ἡτοιμάσθην νὰ ἐξέλθω.

— Ποῦ κεῖται, ἡρώτησα τὸν ξενοδόχον μου, ἡ οἰκία τοῦ Κ. Ν;

— Εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ἀριθ. 57.

— Ποῦ; ἡρώτησα ἀσθμαίνων ἅμ' ἀκούσας νὰ γίνεταί λόγος περὶ ἀριθμῶν.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, εἰς τὸν ἀριθμὸν 57. Προ-
 ἔξαυτε ὁμῶς, μὴ, ἀντὶ τῆς οἰκίας, ἐμδύετε εἰς ἐργα-
 στῆριον, ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ φέρουν χωριστοὺς ἀριθμοὺς.
 Ἀλλὰ χωρὶς διόλου νὰ διστάσω ἀπεδύθην εὐθύς,
 καὶ παρεκάλεσα τὸν ξενόδοχόν μου νὰ μὲ προμηθεύ-
 σῃ εἰσιτήριο δι' οὗ, ἐπιβαίνων εἰς τὸ ἀνχωρὸν τὴν
 ἐπιούσαν Αὐστριακὸν ἀτμόπλοιο, νὰ μεταβῶ εἰς
 Κωνσταντινούπολιν. Καὶ σπεύσας ἐγκτελέψα πύλιν
 τῆς ὁποίας ἐκάστη οἰκία, ἔχουσα παραδόξως διπλοῦς
 καὶ τριπλοῦς ἀριθμοὺς, εἰς διπλοῦν καὶ τριπλοῦν θά-
 μ' ἐξέθετε μαρτύριον.

Τὴν πρωΐαν τῆς πέμπτης ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκ Πει-
 ραιῶς ἀναχωρήσεώς μας παρηλάττομεν τὴν ἀκρὰν ἐρ-
 ῆς κεῖνται τὰ σουλτανικὰ Ἀνάκτορα, παρακολουθού-
 μενοι ἀπὸ σκιρτώντων δελφίνων στίφας. Βάλασα μὲν
 μ' ἐφάνη ὅτι ἐχύθη εἰς τὴν τετραυματισμένην καρ-
 δίν μου ὅταν ἶδα τὴν βασιλίδαν ἐκείνην τῶν πόλεων,
 κειμένην ὡς ἀδάμαντα μετὰξὺ δύο σαπφείρων καὶ
 δύο σμαράγδων, πρὸς τὴν συμβολὴν δύο θαλασσῶν
 καὶ δύο ἡπείρων, καὶ σχηματίζουσαν περλίδαν, οἷον εἰ-
 σὶν τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, περιβάλλου-
 σκν τὸν ἀρχαῖον κόσμον. Τὴν λαμπρὰν ταύτην Ἀσια-
 τικὴν μεταφορὰν ἀναφέρει ὁ Ἀμμερ. Εἶναι δὲ δύσ-
 κολον νὰ μὴ ἐνθυμηθῇς τὴν ὀπτασίαν αὐτὴν τὴν ὁ-
 ποίαν ἶδε κατ' ὄναρ ὁ θεμελιωτὴς τῆς δυναστείας
 τῶν Σουλτάνων, ἅμα ρίψας τὸ βλέμμα εἰς τὴν ἐπτά-
 λορον, καὶ τοὺς χρυσοὺς καὶ ὀξυκορύνους μεταρέδας
 τῆς, καὶ τὰ πολυάριθμα τεμένη καὶ τ' ἄλλα δημό-
 σια καταστήματα.

Πάντα ἦσαν κενοφάνη εἰς ἐμὲ κατὰ τὴν ἀπέραντον
 ἐκείνην ἀσιατικὴν πόλιν. Περιφερόμενος ἀδιακόπως
 εἰς τὸ Βυζάντιον, τὸν Βόσπορον καὶ τὸν μαγευτικὸν
 καὶ ἀπαράμιλλον Κεράττειον κόλπον, ἀπεφάσισα νὰ
 λησμονήσω καὶ τὰ παθήματά μου καὶ τὸν 23 ἀριθ-
 μὸν, τὸν ὁποῖον δὲν μ' ἐπενθύνιζε πλέον οὐδεμίαν οἰ-
 κίαν, καὶ νὰ τελειώσω ἐκεῖ ἀταράχως τὸν βίον μου,
 ὡς τελειώνει ἐντὸς τοῦ κόλπου τούτου ὁ Κύδαρις καὶ
 ὁ Βαρβύζης.

Ἀλλ' ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς
 κελεύει.

Γ.

Ἐνῷ μίαν τῶν ἡμερῶν ἦτο μαζόμεν νὰ ἐξεέλθω εἰς
 περίπατον, ἔκουσα κτύπον σφοδρὸν εἰς τὴν θύραν τοῦ
 δωματίου μου. Ἐσπευσά ν' ἀνοίξω καὶ ἶδα γυναῖκα
 ὠχρὰν καὶ κάτισχνον, τῆς ὁποίας οἱ μαῦροι ὀφθαλμοί,
 μεγαλυνθέντες ἐπὶ μᾶλλον ἐξ αἰτίας τῆς ἰσχνότητος
 τοῦ προσώπου τῆς, προσηλώθησαν ὡς ἀπολιθωμένοι
 ἐπ' ἐμὲ, καὶ κρατοῦσαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ὠραῖον
 βρέφος ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰς μακρὰς βλεφαρίδας ἐκρέ-
 μαντο στυγρόντες δακρύων.

— Δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, μὲ εἶπεν ἡ γυνὴ ὁλο-
 φυρομένη, βοηθήσατέ με νὰ τὸν ἀνασηκώσω . . .
 ἀποθνήσκῃ!

Εἶπε καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τι ἄλλο, ἔσπευσε νὰ
 ἀνελθῇ εἰς τὴν ἀνωτέραν ὀροφὴν· ἐγὼ δὲ τὴν ἠκολού-
 θησα τρέμων, διότι τὸ πρόσωπόν τῆς, εἰ καὶ κατε-

σκληρὸς, μὲ ἀνενθύνιζε προσοριεῖς χαρακτηῖρας. Καὶ
 μὲν τὴν εἶχα ἰδεῖ καὶ ἄλλοτε ἅπαξ ἢ δις ἀπὸ
 κατώκησα εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ἐξερχομένην συνε-
 σταλμένης, φέρουσας τὸ αὐτὸ ἔνδυμα, καὶ συνοδεύ-
 ούσαν δύο παιδία, ἀλλὰ πυκνὸν ἦτο τὸ κρηδεῖμόν
 τῆς, καὶ ἡ ὄψις τῆς δὲν διεκρίνετο δι' αὐτοῦ. Ἀλ-
 λως μόνον τὰ ἀγγελόμορφα ἐκείνα μικρὰ ὄντα εἶχεν
 ἐλκύσει τὴν προσοχὴν μου.

Τὰ παιδία ταῦτα, ἅτινα καὶ τὰ δύο ἦσαν ἄρρενα,
 ἐνδεδυμένα καθαρῶς καὶ κομψῶς, ἶδα πολλάκις τὴν
 Κυριακὴν συνοδευόμενα ἀπὸ κύριον, νέον μὲν ἐτι ἀλλὰ
 μελαγχολικὸν καὶ ὠχρὸν, καὶ ἀπερχόμενα εἰς τὴν
 ἐκκλησίαν ἀπὸ τινος ὁμοῦς ἀπέντων αὐτὰ, ἀναβαί-
 νοντα ἢ καταβαίνοντα τὴν κλίμακα, χωρὶς νὰ συνο-
 δεύωνται ἀπὸ κανένα.

Φύτει ἀγαπῶν τὴν νέαν ἡλικίαν, ἐγάδευσα πολ-
 λάκις αὐτὰ, προσθεῖς εἰς τὰς φιλοφρονήσεις μου καὶ
 ἄλλας ἀσπαστοτέρας εἰς τὰ παιδία, ἦτοι διάφορα γλυ-
 κύσματα καὶ πλακούντια. Καὶ τὰ ἐλάμβαναν μὲν εὐ-
 χαριστοῦντά με, δὲν τὰ ἔτρωγαν ὁμοῦς πώποτε ἐμ-
 προσθέν μου, προφασίζόμενα ὅτι τὰ ἐπερίμεναν ὁ πα-
 τὴρ ἢ ἡ μήτηρ των.

Ἡ διαγωγὴ αὐτῇ, ἀτυνῆτης εἰς τὴν νεαρὰν ἡλι-
 κίαν σπεύδουσιν πάντοτε ν' ἀπολαύῃ τῶν παρόντων,
 ἢ σκυθρωπότης ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἶδα πολλάκις συνο-
 δεύοντα τὰ ἀθῶα ἐκείνα πλάσματα, καὶ ἡ συστολὴ τῆς
 μητρὸς, ἔπρεπε βεβαίως νὰ διεγείρῃ τὴν περιέρ-
 γειάν μου. Ἀλλ' ἀνέκαθεν ὑπῆρξα ὃν παράδοξον ποτὶ
 δὲν ἐγνώρισα, δὲν λέγω τοὺς γείτονάς μου, ἀλλ' οὐδ'
 αὐτοὺς τοὺς συγκατοίκους μου.

Ἐφθασα λοιπὸν ἀσθμαίνων εἰς τὸν κοιτῶνα ἐκεῖ-
 νον ἐν ᾧ ἐχύθησαν τόσα δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἴσως θὰ
 ἐδυνάμην πρὶν νὰ παραλάβω. Καὶ ἶδα ἀσθενῆ ψυχὸν ὀρ-
 γαυντὰ, καίμενον λοξῶς ἐπὶ τῆς κλίνης του· ἡ σύζυ-
 γός του εἶχε προσπαθήσει νὰ τὸν ἀνασηκώσῃ· ἀλλ'
 οὐδ' αὐτὸς κατάρθωσε νὰ κινηθῇ, οὐδ' ἐκείνη εἶχεν
 ἀρκετὴν δύναμιν νὰ τὸν ἀνασύρῃ.

Ποτέ μου δὲν μ' ἔτυχε νὰ ἴδω πτώμα πελιδνὸν
 ὡς τὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, πτώμα ὁμοῦς πάσχον καὶ
 πνέον· τὰ χεῖλη του ἦσαν μελανὰ· ἡ διαφανὴς καὶ
 ὅλως καθιδρὸς σὰρξ του μ' ἐφάνη κολλημένη ἐπὶ
 τῶν ἀσάρκων ὀστέων του, καὶ αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν
 του, ὑελοειδεῖς, ἐπλανῶντο ἀσκόπως περὶ τὴν στέγην.
 Ανατροχιάσας ὅλος τὸν παρετήριον ὡς ἀπολιθωμέ-
 νος, ἐνῷ ἡ μήτηρ, βαλοῦσα κατὰ γῆς τὸ βρέφος,
 ἀνεκραξέ,

— Γρήγορα, παρκαλῶ, καὶ χάνεται!

Ἡ φωνὴ αὕτη μὲ ἀνεκάλεσεν εἰς ἐμαυτόν· καὶ ἀκο-
 λουθῶν τὰς παραγγελίας ἐκείνης, ἐνηγκαλίσθην τὸν
 πάσχοντα, τὸν ἀνστήκωσα ἑλαφρὰ χωρὶς νὰ ἐρεθίσω
 τοὺς πόνους τῶν πληγωμένων μελῶν του, καὶ ἀπέ-
 θεσα τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ προσκεφαλαίων τὰ ὁποῖα
 εἶχεν ἐπισωρεύσει ἡ ἐνδοκρὺς σύζυγος. Ὅταν δὲ μετὰ
 μικρὴν ἀνέπνευσεν ὀλίγον, τὸ μαρμαρίνον βλέμμα του
 προσηλώθη ζωηρότερον ἐπ' ἐμὲ, καὶ ἔπειτα ἐπὶ τὴν
 γυναῖκα του.

— Ὁ καλὸς κύριος κύριος, ἐβέβηλιν ἡ ταλαί-

παιδί, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τόσο τὰ παιδιά μας, ἦλθε νὰ μὲ βοηθήσῃ διὰ νὰ σὲ ἀναστηλώσω.

Στρέψας μετ' ὀλίγον τὸ βλέμμα περὶ τὸ στενὸν ἐκεῖνο δωμάτιον, ἶδα ἀπηργαιωμέναν πράπεζαν, καὶ ἐπ' αὐτῆς κυκθίσκον, πινάκιον ἡμίτητον, καὶ φλοιὸν πορτογαλλίου. Ταῦτα ἦσαν τὰ ἐπιπλά τῆς κατοικίας ἐκείνης, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ καθαρώτερον καὶ καινουργέστερον ἦτο ἡ κλίνη τοῦ πάσχοντος. Τὴν προτεραίαν εἶχα δώσει πορτογαλλίον εἰς ἓν τῶν παιδίων, καὶ ἐνόησα ὅτι τὸ καλῶτερον τοῦτο δῶρον ἐχρησίμειυσεν εἰς τὸν ἀσθενῆ.

Ῥυτίς τις θλιβερά ἐχράσθη ἐν τοσοῦτῳ περὶ τοὺς μικτῆρας τοῦ πάσχοντος, διότι ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ. Ἡ σύζυγός του ἔκυψε τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτόν, καὶ ἀπὸ νεκρὸν τι μᾶλλον νεῦμα ἢ ἀπὸ τὰς ἀνθρώπους λέξις, τοῦ ἐμάντευσεν ὅτι ἤθελε νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ.

Στηρίζας τὸ γόνυ ἐπὶ παμπάλαιον θρανίου καὶ προσεγγίσας τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ κἄτωχρον τοῦ ἀσθενοῦς πρόσωπον, ἐπροσπάθησα νὰ τὸν παρηγορήσω· ἀλλὰ τὰ λόγια ἐνεκροῦντο ἐπάνω τῶν χειλέων μου. Ἡ συμφορὰ μὲ προξενεῖ συστολὴν καὶ δειλίαν, καὶ μάλιστα συμφορὰ ὡς ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐδυνάμην ἴσως νὰ προλάβω ἂν ἦμην ὀλιγώτερον μολυσμένος ἀπὸ τὸ μίσημα τῆς σχεδὸν κοινῆς σήμερον περιφιλανθείας. Μ' ἐφαίνετο ὅτι μ' ἔλεγεν ὁ ἄταφος ἐκεῖνος νεκρὸς, «τυλμᾶς λοιπὸν νὰ μὲ ὁμιλήσῃς σὺ ὅστις ἐδύνασο, ἂν εἶχες ψυχὴν ἀνθρώπου, νὰ σώσῃς καὶ ἐμὲ καὶ τὰ τέκνα μου;»

Ἡ ἀμνηχανία μου ἦτο ἀπερίγραπτος· δὲν ἐδυνάμην νὰ ὑποφέρω ἐπιπλέον τὴν σιωπὴν ἐκείνην τῶν τάφων, διακοπτομένην ἀπὸ μόνον τὸν ἦχον τῆς ἀναπνοῆς του, ὁμοιάζοντα ῥόγγον ψυχοῤῥαγούντος. Καὶ δὲν εἶχα μὲν τὴν γενναϊότητα νὰ ἀναχωρήσω καὶ νὰ ἐγκαταλείψω μόνην ἀπέναντι τοῦ θανάτου τὴν ταλαίπωρον ἐκείνην σύζυγον, ἀλλ' ἠπόρουν τί νὰ εἶπω, ἢ τί νὰ πράξω. Εὐτυχῶς αἱ ζωηραὶ φωναὶ τῶν παιδίων ἀναβαινόντων τὴν κλίμακα, μ' ἔδωκάν τινά ἀναψυχὴν.

Ὁ ἀσθενὴς, ἀκούσας τὰς φωνὰς ταύτας, εἰς αὐτὴν ἀνεμίσθησεν καὶ αἱ τοῦ κυλισμένου βρέφους τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν εἰσέτι παρατηρήσει, ἀνῆγειρε μὲ δυσκολίαν ἓνα τῶν βραχιόνων του ὡς ἂν ἤθελε ν' ἀποθώξῃ τι, καὶ μετὰ ταῦτα ἀφῆκεν αὐτόν. Καὶ αἰσθημα στενοχωρίας ἐξωγραφήθη συγχρόνως εἰς τὸ πρόσωπόν του.

— Ἠσύχασε! ἡσύχασε! δὲν θὰ ἐμβοῦν! εἶπεν ἡ ταλαίπωρος μήτηρ, καὶ ἀρπάσασα τὸ βρέφος ἐξῆλθε, καὶ ἐκλείσσε τὴν θύραν.

Μείνας μόνος μὲ τὸν πάσχοντα εὗρέθη εἰς μεγάλῃ τῶν ἐτι στενοχωρίαν. καὶ ἐπροσπάθησα νὰ εἶπω πρὸς αὐτόν ὀλίγας τινὰς ἐκ τῶν τετριμμένων, φράσεων, δι' ὧν συνειθίζομεν, ὅχι νὰ παρηγοῶμεν, ὡς ὑποθέτομεν, ἀλλὰ ν' ἀπελπίζωμεν μᾶλλον τοὺς ἀσθενεῖς. Εἶπα ὅτι ὁ χρόνος ἦτο κακὸς καὶ προσέβαλε καὶ τοὺς εὐρωστωτέρους, ὅτι ἦτο ἐλπίς νὰ βελτιωθῇ ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ ὅτι βεβαίως τότε θ' ἀνελάμβανε καὶ αὐτὸς τὴν υἱεὶν του. Εἶχα σκεπῶν νὰ ἐξυκολουθήσω λέγων καὶ ἄλλα τοιαῦτα· ἀλλὰ

τὸ ἀνώτερον χεῖλος τοῦ πάσχοντος διεστάλη, καὶ τὸ πικρὸν καὶ ἐμφαντικὸν του μειδίαμα διέκοψε τὸν λόγον μου.

— Βλέπω, κατάρθωσε τέλος πάντων νὰ μὲ εἶπῃ, ὅτι μὲ συμπονεῖτε· εὐχαριστῶ, καλὲ Κύριε . . . εἶμαι καλῆτερα . . . δὲν πάγω πολὺ . . . τοῦλάχιστον ὀλιγώτερον. Ἡ συμπάθεια τῶν ἄλλων εἶναι βάλσαμον. Εὐτυχῶς εὗρηκα πάντοτε τοιαύτην.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψω τὴν ἀγγελικὴν τωόντι καρτερίαν τὴν ὁποῖαν ἶδα τότε ζωγραφημένην εἰς τὸ νεκρὸν πρόσωπον τοῦ πάσχοντος. Διὰ νὰ μ' ἐννοήσῃ ὁ ἀναγνώστης ἐπρεπε νὰ ἴδῃ τοιαύτην τινὰ ὑπομονήν· δυσκόλως ὅμως ἀπαντᾶται μετὰ τῶν θλίψεων τῆς ἐνδείας, τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τοῦ θανάτου! Ἐκεῖνος λοιπὸν τὸν ὁποῖον ἐπροσπάθουν νὰ παρηγορήσω, παρηγόρησεν ἐξ ἐναντίας ἐμέ. Ὁ τόνος τῆς σθεναρμένης φωνῆς του μὲ κατένυζε τιμώντι, καὶ ἡσθάνθην τὴν καρδίαν μου ἐπιδοκιμάζουσιν τὴν ἀπόφασίν μου τοῦ νὰ μείνω πλησίον τοῦ ἀποθνήσκοντος.

Καὶ ἠπόρουν μὲν τί νὰ εἶπω πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ἠπόρουν, ποίως παραμυθίας εἶχεν ἀνάγκην ἐκεῖνος ὅστις κατεῖχε τοιοῦτον θησαυρὸν εἰρήνης, πραότητος καὶ ἀνεξικακίας, ἐκεῖνος ὅστις πατῶν ἤδη τὸ χεῖλος τοῦ τάφου, δὲν παρεπονείτο διὰ τὸ παρελθόν, οὐδ' ἐροβείτο τὸ μέλλον;

— Ὁ ἰατρός! ἔκούσθη λέγουσα ἡ τρέμουσα τῆς γυναικὸς του φωνή. Καὶ ἀνοίξασα τὴν θύραν μὲ μεγίστην προσοχὴν διὰ νὰ μὴ τρέξωσιν οἱ στρόφιγγες, εἰσῆλθε πολὺσαρκὸν τινά καὶ φειδοπρόσωπον κύριον ὅστις, πλησιέστες τὸν ἀσθενῆ, ἔλαβε τὴν δεξιάν του, καὶ σταθεὶς ἀκίνητος, προσήλωσεν ἐπὶ τὸ πρόσωπόν του τοὺς ὀφθαλμούς.

— Δὲν παρατηρεῖτε τὸν σφυγμὸν του; δὲν παραγγέλλετε τίποτε; ἠρώτησεν ἀνυπομόνως ἡ γυνή. Λέγει πάντοτε ὅτι εἶναι καλῆτερα· δὲν μὲ φωνάζει τὴν νύκτα ὅμως . . .

— Καὶ διὰ τί νὰ σὲ φωνάζω; δὲν εἶσαι πάντοτε σιμὰ μου, ἐψιθύρισε διακόψας αὐτὴν ὁ πάσχων.

— Ἠξεύρετε, ἰατρέ μου· ἰδρώνει ἀδιακόπως! Πρὸ ὀλίγου ἦτο βουτηγμένος εἰς τὸν ἰδρῶτα, καὶ ἰδρῶτα μάλιστα κατὰψυχρον. Εἶπάτε με, μήπως εἶναι ἀνάγκη ἐπισπαστικῶν, ἐκδορείων; . . . Δὲν μὲ λέγετε;

— Ὑπομονή! κυρία μου! ἀπεκρίθη ἀπορῶν καὶ περίλυπος ὁ καλὸς ἰατρός, θὰ ἰδῶμεν.

— Ποτὲ οὐτ' αὐτὴ οὐτ' ἐγὼ δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν, ἰατρέ μου, διὰ τὰς τόσας καλοσύνας σας, εἶπεν ὁ ἀσθενὴς, προσπαθὼν νὰ σφίγῃ τὴν χεῖρα τοῦ ἰατροῦ· ἀλλ' οὗτος ἐξηκολούθει νὰ σκέπτεται σιωπῶν. Ἐπὶ τέλους ἠρώτησεν ἂν ἔπαιε τὸ ἱατρικὸν τὸ ὁποῖον εἶχε διορίσει τὴν προτεραίαν.

— Τώρα τὸ ἔφαρκα τὰ παιδιά, ἀπεκρίθη περίλυπος ἡ γυνή· δὲν τὸ ἔδωκε χθὲς ὁ φαρμακοπώλης, ἐνῷ ἐπρεπε νὰ τὸ μεταχειρισθῇ ἀφ' ἐσπέρας. Ἰσως τότε θὰ ἐκοιμήτο. Ναι μὲν κίθεται ἡσυχος, ἀλλὰ δὲν κλείει τὰ ὀμμάτιά του· βεβαίως δὲν εἶναι καλὰ . . .

Ἄ! δὲν μεταχειρίζονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τοὺς πλουσίους.

— Δὲν εἶναι τόσοι πολλοὶ ὅσον καὶ οἱ πτωχοί, ἀγαπητὴ μου, καὶ διὰ τοῦτο γίνονται γρήγορα αἱ παραγγελίαι των. Συμβουλευσατέ σᾶς παρακαλῶ, ἱατρὲ μου, τὴν γυναῖκά μου· βασανίζεται αἰωνίως, καὶ δὲν ἐνθουσιεῖται ὅτι ἔχει καὶ τέκνα καὶ ἄρρωστον νὰ περιποιηθῇ. Τί πταίει ὁ φαρμακοπώλης; μήπως πάσχω μόνος ἐγώ;

— Αἰωνίως αὐτὰ μὲ λέγει, ἐψιθύρισεν ἡ ταλαίπωρος γυνή, καὶ ἐξῆλθε δάκρυα ἔχουσα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τὸ ἱατρικὸν θὰ σᾶς ὠφελήσῃ, κύριε, πιάτέ το ἀπόψε. Πρὸς τὸ παρὸν ἂς μὴ κάμωμεν ἄλλο· τὸ γάλα τῆς κυρίας σᾶς ὠφελεῖ μὲ φτίνειται; ἂς μὴ προστρέξωμεν λοιπὸν εἰς ἄλλην τροφήν.

— Σᾶς παρακαλῶ, ἱατρὲ, νὰ μὴ με διατάξετε πλέον αὐτὸ τὸ γάλα, ἐπανελάβεν ὁ ἀσθενὴς μὲ τόνον φωνῆς ἀνέλπιστον, διότι τρέφουσα καὶ τὸ βρέφος τῆς καὶ ἐμὲ ἐξασθεναί φρικτά. Ἡ τροφή μὲ εἶναι πλέον περιττή.

— Ἀγνοεῖτε, κύριε, ὅτι διατηροῦντες τὰς ἐλπίδας μας διατηροῦμεν τὴν ζωὴν μας; ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός· χάριν τῆς συζύγου σας μάλλον ἢ χάριν ὑμῶν παραγγέλλω τὸ γάλα. Πλὴν τούτου, οἱ ἀσθενεῖς πρέπει νὰ ὑπακούουν· διὰ τί ἄλλο τοὺς ὀνομάζουν πάσχοντας; Θάρρος! φίλε μου, θάρρος! καὶ ἅλα θὰ ὑπάγουν καλά.

— Καὶ νομίζετε, ἱατρὲ, ὅτι μ' ἔλειψε ποτὲ τὸ θάρρος;

— Ὅχι βέβαια. . . Ἐχετε ὑγείαν, καὶ αὔριον σᾶς ἐξαναβλέπω.

Ἠκολούθησα τὸν ἱατρὸν ἐξελθόντα διὰ νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς· ἀλλ' ἡ γυνὴ ἐπελθοῦσα,

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ἀσθμαίνουσα.

— Θὰ ἰδῶμεν αὔριον· ἐν τούτῳ δίδετε τὸν ἀπὸ τὸ γάλα σας ὅσον θέλει. Λέγουν ὅτι κάμνει θαύματα τὸ γυναικεῖον γάλα! Ἀπόψε ἂς πῖν τὸ ἱατρικόν, καὶ, ὡς σᾶς εἶπα, νὰ μείνῃ ἐδῶ κάνεις φίλος σας διὰ νὰ σᾶς συντροφεύσῃ· τὸ ἀπαιτῶ ἀρρέκτως. . . ἀκούετε;

— ὦ! ἀνέκραξεν ἡ ταλαίπωρος, σᾶς ἐννοῶ, ἱατρὲ, καὶ ἐκτύπησεν τὴν κεφαλὴν μὲ τὰς δύο της χεῖρας.

— Βέβαια, μ' ἐννοήσατε, ἐπανελάβεν ἐντόνως ὁ ἱατρός. Δὲν θεωρεῖτε τάχα ἀναγκαῖον νὰ φροντίσετε καὶ διὰ τὸν ἐαυτὸν σας διὰ νὰ διατηρήσετε τὸ γάλα σας καὶ διὰ τὸν ἀσθενὴ καὶ διὰ τὸ παιδίον; Δὲν πρέπει μία μήτηρ νὰ φροντίζῃ πρὸ πάντων διὰ τὰ τέκνα τῆς; Ἀληθινά, ποῦ εἶναι καὶ δὲν τὰ ἴδα σήμερον; ὑπεσχέθην μίαν πάλαν εἰς τὸν Δημήτριον.

Καὶ ἀμέσως τὰ δύο παιδιά, ἐκδάντα ὑπισθεν φράγματος, ἔτρεξαν πρὸς τὸν ἱατρὸν. Ἐνῶ δὲ οὗτος συνωμίλει καὶ συνεγέλα μὲ αὐτὰ, ἐγὼ εἶχα τὴν προσοχήν μου εἰς τὴν μητέρα, ὀλοφυρομένην εἰς ἀποκεντρὸν τινα γωνίαν. Ἦκουσα δὲ τὸν Δημήτριον λέγοντα·

— Τόσα πολλά! ἐν φλωρίον διὰ μίαν πάλαν! ἐκάμετε λάθος, κύριε.

— Καὶ εἰς ἐμὲ τόσα πολλά! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος, τί νὰ κάμω τοῦτο τὸ φλωρίον;

Ἄλλ' ὁ ἱατρός, διαφυγὼν τὰς χεῖράς των, ἡτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ.

— Τρέχω νὰ τὰ δώσω τὴν μᾶμμαν μου διὰ τὸν πατέρα μας, Δημήτριε, εἶπεν ὁ πρωτότοκος· δὲν θὰ κάμῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιον;

— Ναί, ναί, κ' ἐγὼ τρέχω νὰ τὰ δώσω τὸν πατέρα μου. Ἐνῶ δὲ ἡ μήτηρ τὸν ἀπέτρεπε τοῦ νὰ ἐμῶς εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ ἀσθενοῦς, ἐγὼ παρεκλούθησα τὸν καταβαίνοντα ἱατρὸν.

— Εἰν' ἐλπίς; ἠρώτησα.

— Ἐλπίς! δὲν τὸν ἴδετε λοιπὸν! εἶναι πτώμα τὸ ὁποῖον ἀναπνέει καὶ σκέπτεται ὡς ἐκ θαύματος. Πρὸ δύο ἡμερῶν ἔρχομαι νομίζων ὅτι δὲν θὰ τὸν εὕρω ζωντανόν, καὶ ὁμως ζῇ, ἀληθὴς μάρτυς τῆς πτωχείας! Προχθὲς μ' ἔλεγε· « Πῶς ν' ἀποθάνω, ἱατρὲ, ἀφ' ἔχω παιδιά; » Σήμερον ὁμως τὸ νῆξυρ, τὸ αἰσθάνεται, καὶ ὁμως δὲν γογγύζει. Παλαίει μὲ τὸν θάνατον! Τὸ κατ' ἐμὲ, ἂν καὶ συνειθισμένος εἰς τοιαύτας σκηνάς, δὲν ἀντέχω νὰ τὸν βλέπω πάσχοντα οὕτω πῶς.

— Καὶ πάσχει πολὺ;

— Ἀκούεις! ἄνθρωπος τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν εὖρωστος, σφριγῶν καὶ νευρώδης, πόσα ἠθικὰ βάσανα θὰ ὑπέφερεν ἕως νὰ καταστραφοῦν αἱ δυνάμεις τὰς ὁποίας δὲν εἶχε ποτὲ προσβάλλει καμμία κατάχρησις! Ἡ δυστυχία τὸν ἔφαγε τὸν ταλαίπωρον! Πρὸ ἐπτὰ ὀλοκληρῶν χρόνων, ἡ ἀκατάπαυστος αὐτῆς φωνὴ, ψωμίον! ψωμίον! ἀντηχεῖ εἰς τὰς ἀκοάς του. Καὶ αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του εἰργάζοντο ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ νὰ διατηρήσουν τοὺς μικροὺς ἐκείνους ἀργέλους. Τί θὰ γίνουν τὰ ἀθλία! Αὐτὸς ἀποθνήσκει, κ' ἐκαίνη γρήγορα θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁ Θεὸς νὰ τὴν βοηθήσῃ!

— Πλὴν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦτον νέος, ἦτον, ὡς ἔμαθα, καὶ πεπαιδευμένος, εἶπα πρὸς τὸν ἱατρὸν. Πῶς δὲν ἠμπόρεσε νὰ ζήσῃ τὴν οἰκογενειάν του; Μήπως ἦτον ὀκνηρὸς, ἢ μήπως ἡ σύζυγός του δὲν εἶναι οἰκονόμος; Τὰ παιδιά εἶναι πάντοτε καλοενδυμένα. Πολλάκις οἱ πτωχοὶ ἔχουν καὶ ἐλαττώματα. . .

— ὦ! κύριε! μὲ διέκοψεν ὀργίλως ὁ ἱατρός· ἐλαττώματα! . . . ἰδοὺ πῶς κρίνουν οἱ πλούσιοι τοὺς πτωχοὺς! Καὶ ποῖος σᾶς εἶπεν ὅτι οἱ πτωχοὶ πρέπει νὰ ἦναι ὄντα τέλεια; Τφόντι, ὁ ἀθλιὸς αὐτὸς, ὑπάρξας ἄλλοτε εὖπορος, ἦτον δειλὸς καὶ φιλότιμος· ἐμίσει τὰς βραδιουργίας, τὰς κολακειάς, τὴν χαμέρπειαν, δὲν ἐπλησίαζε ποτὲ τοὺς ἰσχυροὺς, καὶ διὰ τοῦτο εἰργάζετο νυχθημερόν, καὶ ἐπάσχευεν ἐν σιωπῇ. Εἶναι λοιπὸν ἀπορὸν εἰς ἐφθασε πρὸ τοῦ καιροῦ του ἐκεῖ ὅπου θὰ φθίσωμεν ὅλοι μας; Ἡ σύζυγός του εἶχε καὶ αὐτὴ τὴν ἀδυναμίαν τῆς· ἠγάπα νὰ βλέπῃ καλοενδυμένα καὶ εὐμορφὰ τὰ μικρά τῆς, καὶ κατεγίνετο πολὺ εἰς τοῦτο. Ἐπ' ἐλπίδι νὰ εὕρῃ πόρον ἱκανόν νὰ θρέψῃ τὴν οἰκογενειάν του ἤλθεν ἐδῶ πρὸ δύο ἐτῶν ἀπὸ Γαλλίαν, καὶ, ὡς πολὺγλωσσος, ἐδίδε μαθήματα εἰς διαφόρους· συνέττατε, μετέφραζε, καὶ ἀδιακόπως εἰργάζετο.

πλὴν ἄλλος ἐλπιόμηναι νὰ τὸν πληρώσῃ, ἄλλος τὸν ἐπλήρωνε πολλὰ ὀλίγα, καὶ ἄλλος τὸν παρέπεμπεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Δὲν ἤξεύρεις, φίλε, ὅτι σήμερον τὸ χρυσίον εἶναι τὸ εἶδωλον τῶν ἀνθρώπων; ἀγαποῦν νὰ θησαυρίζουν, ὅχι ὁμῶς καὶ νὰ δίδουν. Ἀλλ' αὐτοὶ ποτὲ δὲν παρεπονείτο. Συνήθως δὲν τὸν ἐπλήρωναν οἱ πλουσιώτεροι, καὶ ὁμῶς τοὺς ἐδικαιολόγει λέγοντες ὅτι στεροῦνται. Παράδοξος τῶντι ἀνθρώπος! . . .

Ἔπεε καὶ ἀνεχώρησεν ἑνθακρυς ὁ ἱατρός.

Ἐπανελθὼν πρὸς τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ ἀσθενούς, εἶπα ὅτι παρεγγέλθην ἀπὸ τὸν ἱατρὸν ν' ἀγγυπήσω τὴν νύκτα ἀντὶ τῆς γυναίκας σου, διὰ τὴν κοιμηθῇ αὐτὴ, καὶ διατηρήσῃ τὸ γάλα τῆς, τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺτιμον διὰ τὴν τὸν πάσχοντα καὶ διὰ τὸ τέκνον των. Πρὸ τοῦ κοιτῶνος ἦτο μικρὰ πύρρος, ὅπου ἴδον περιτυλιγμένα ἐπὶ μικρῶν θρανίων τὰ πινυρὰ ἀλλὰ καθαρά στρώματα τῶν παιδίων. Ἐκεῖ μεταβάσα ἀνεπαύθη καὶ ἡ ταλαίπωρος μήτηρ.

Φρικώδης καὶ ὀδυνηρὰ ὑπῆρξεν ἡ νύξ ἐκείνη!

Ἐνίοτε μ' ἐφάνετο ὅτι ὁ ἀσθενὴς προώδευσεν ἐπὶ τὸ κλῆτον· τὸ πρόσωπόν του ἔλεγεν ὅτι δὲν ὑποφέρει ὅσον καὶ πρὶν. Καὶ διὰ τοῦτο ὁσάκις ἡ σύζυγός του, ἀνοίχουσα τὴν θύραν, μ' ἐζήτηι πληροφορίας, ἀπεκρίθην ἐν τῷ ἱατρικῷ ὠφέλησε τὸν πάσχοντα.

Καὶ ὁμῶς, ἂν καὶ ἡσυχάζων, δὲν ἐκοιμήτο· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔμεναν ἀνοικτοί, καὶ ψιθυρισμοὶ ἐπλάκυντο εἰς τὰ χεῖλη του. Εἶχε, φαίνεται, ληρομονήσει, ὡς ἡγρόπνει πλησίον του, καὶ ὠμίλει ἐνῶ, γόνυ περὶ αὐτόν, τὸν ἤκουα. Ὅστις δὲν ἴδεν ἀνθρώπου, ἐγκαταλείποντα τὴν γῆν ταύτην ἐνῶ σώζει ἐμψυχίας τὰς ψυχικὰς του δυνάμεις, δὲν ἴδε τὸ ἐπιτηρότερον καὶ φοβερώτερον σινάμα τῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου τούτου!

— Ἡ ἀθλία! ἐψιθύριζεν ἐμεγάλωσσε μεταξὺ δεινῶν καὶ δυστυχίας! . . . ἡ ἀρροσίωσις εἰς τὰ τέκνα τὰς θὰ τὴν ὑποστηρίξῃ. . . Τὸ αἰσθημα ὅτι ἐκπληροῦνται τὰ χρέη μας, μᾶς δίδει ὑπομονὴν καὶ δύναμιν. Ἀλλοτε πάλιν ἔλεγε·

— Τόσον μικρά! . . . χωρὶς πατέρα! . . . Πλὴν ἐκείνος εἰς τὸν οὐρανὸν θὰ εἶναι πατήρ των. . . Ἀ! εἰς ἡ δυστυχία θὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ γίνουν καλοὶ χριστιανοὶ καὶ καλοὶ πολῖται, ἂς μὴ τοὺς τὴν ἀπαρέσῃ ὁ Κύριός μου. . . Ναί! ὅστις παλαίει εἶναι ἱγυρός.

Αἱ πρῶται ἀκτίνες τῆς αὐγῆς εἶχαν ἀρχίσαι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν κοιτῶνα διὰ τοῦ στενοῦ παραθύρου, ὅταν ἤκουσα στεναγμόν. Πρὸ τινων ὥρων ὁ ἀσθενὴς δὲν ὠμίλει, ἐγὼ δὲ νομίζων ὅτι ἐκοιμήτο, ἀπεκοιμήθην. Ἀλλ' ὁ στεναγμὸς ἐκείνος μ' ἐξύπνισε· καὶ ἀνασηκωθείς ἐπλησίασα τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὸ τοῦ πάσχοντος. Ἦτο ἐκεῖνος ὁ τελευταῖός του στεναγμός!

— Ἡ σύζυγός μου! . . ἐψιθύρισε, τὰ τέκνα μου! . .

— Πλὴν τοῦ Θεοῦ, ἔσπευσα νὰ εἶπω πρὸς αὐτόν, θὰ ἔχουν καὶ ἄλλον προσητάτην ἐπὶ γῆς. Σὲ ὑπόσχομαι ὅτι θ' ἀφιερώσω καὶ εἰς ἐκείνην καὶ εἰς αὐτά, ὅλην μου τὴν ζωὴν καὶ ὅλην μου τὴν παρουσίαν· τὰ

τέκνα σου θὰ γείνουν τέκνα μου. . . Σὲ τὸ ὑπόσχομαι, ἐπανελάβα κλαίων.

— Δόξα σοι, Θεέ μου! ἀποθνήσκω εὐχαρ. . .

Πλὴν μειδίαμα ὑπεράνθρωπον διασχίσαν τὰ χεῖλη του πρὸς μικρὸν, ἔγεινεν ἄφαντον. Ἐκυψα ἐτι μάλλον, τὸν παρετήρησα, ἠκρασθὴν προσεκτικῶς. . . ἀλλὰ δὲν ἀνέπνεε πλέον!

— 0 —

Πρὸς τὸ κέντρον σχεδὸν τοῦ Βοσπόρου, κατὰ τὴν εὐρωπαϊκὴν παραλίαν, ὑπάρχει κόλπος μικρός, Χηλαὶ πάλαι καλούμενος, παρὰ τὸν ὅποιον κεῖται σήμερον τὸ τερπνὸν καὶ ἀτάραχον χωρίον Βεδέκιον. Ἐκεῖ, ὑπὸ τὰς ὑψικόμους καὶ ἀειθαλεῖς προκινώνας πλατάνους, τῶν ὁποίων οἱ κλώνες, ἐκτεινόμενοι μεγαλοπρεπῶς μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ αἰγιαλοῦ, σχηματίζουνσι θόλον χλοερὸν καὶ βαθύσκιον, ἀναψύχοντα καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν καθήμενους καὶ τὰ παρορμῶντα ἐρόλκια, γυνῆτις στηριζομένη ἐπὶ βραχίονος ἀνδρός καὶ προπύμπουσα τρία παιδιά ἀγγέλου μορφὴν ἔχοντα, ἦρχετο καθ' ἐσπέραν. Τὸ ἀνάστημά της ἦτο λεπτοφυὲς καὶ ὑψηλόν, καὶ γλυκεῖα καὶ ἐπαγωγὴ· ἡ θύρωχος ὄψις της· τὸ μειδίαμά της διηρομήνευε ψυχῆς ἡρεμίας, ἀλλ' εἰς τοὺς μαύρους καὶ ἀμυγδαλοειδεῖς ὀφθαλμούς της ἀνεκκλύπτοντο ἰγνη μαλαγχολίας. Καὶ σεμνὸν μὲν ἦτο ἀείποτε τὸ ἐνδυμά της, ἐμαρτύρει ὁμῶς εὐπορίαν καὶ πλοῦτον. Τὸ δὲ βλέμμα της, στρεφόμενον ἀδιακόπως πρὸς τὸν ὁδηγὸν της, ἐξέφραζεν εὐγνωμοσύνην καὶ ἀφοσίωσιν.

Ὁ ἀνὴρ, προσηλωμένος ὅλως εἰς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τρία ἐκεῖνα παιδιά, παίζοντα χαριέντως παρὰ τὴν θάλασσαν, ἐφάνετο ὅτι ἀνέπνεε διὰ μόνον ἐκεῖνα τὰ τέσσαρα ὄντα. Τὸ βλέμμα φέρων περιπαθῶς ἀπὸ τούτων εἰς ἐκείνην καὶ ἀπ' ἐκείνης εἰς ταῦτα, ἐδείκνυσεν ὅτι ὑπεράνθρωπος ἦτο ἡ ατοργή του.

Τὰ παιδιά, ἐγκαταλείποντα συνεχῶς τὰς ἀθώας παιδικὰς των, ἐτρέχον πρὸς τὸν ἀνδρα, καὶ περιπτυσσόμενα ἐπιχαρίτως αὐτόν, κατεφίλουν τὸ πρόσωπόν του.

Κανείς ἄλλος παρὰ τοὺς πάσχοντας καὶ τοὺς ἐνδεεῖς δὲν ἐγνώριζεν ὅποια ἦτο ἡ μυστηριώδης ἐκείνη πεντάς, καὶ πόθεν ἦλθεν. Οἱ ἐνδεεῖς μόνον καὶ οἱ πάσχοντες δὲν ἠγνόουν ὅτι ἐκείνη ἦτο ἡ κάταικος τοῦ 23 ἀριθμοῦ, καὶ σύζυγος, ἄλλοτε μὲν Γάλλου ἀποθανόντος, ἐξ αἰτίας πενίας καὶ ταλαιπωρίας, ἡ μάλλον ἐξ αἰτίας τῆς ἀσπλάγχχνου τῶν ἀνθρώπων περιφιλαιτίας, νῦν δὲ τοῦ συνοδευόντος αὐτήν, ὑποσχεθέντος πρὸς ἐκείνον, ἐνῶ ἔπνεε τὰ λοιπὰ, νὰ υἱοθετήσῃ τὰ τέκνα του, καὶ ν' ἀφιερώσῃ τὴν ὑπαρξίν του ὅλην εἰς ταῦτα καὶ τὴν μητέρα των.

N. A.

— 0 —